

Τρία ποιήματα του Θ.Π. Ζαφειρίου

👤 Θεόδωρος Ζαφειρίου - 🕒 10 Φεβρουαρίου 2024 - 📄 ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ / Ποίηση

Τα παράθυρα των εφοριών

Απ' το παράθυρο του διευθυντή

Μιας εφορίας των Αθηνών διακρίνεται

Ένας λόφος κατάφυτος.

Μιας εφορίας στην Θεσσαλονίκη

Βλέπουν όλα τα παράθυρα την θάλασσα.

Κανείς δεν βλέπει τα παράθυρα.

Οι υπάλληλοι βιάζονται.

Οι φορολογούμενοι αδημονούν.

Καθένας με τις έγνοιες του.

Κάποιος ρωτάει-αδιάφορο πού-

Αν απ' τον φόρο κληρονομίας

Εκπίπτουν τα έξοδα κηδείας.

Μέχρι την απάντηση κοιτάζει

Μπροστά του το παράθυρο.

Δέντρα δεν βλέπει ούτε θάλασσα.

Ούτε κι αυτά τον βλέπουν.

Το ίδιο αδιαφορεί και ο περί ου

Ο λόγος αποβίωσης.

Μία ελλείπουσα ειδικότητα

Σπίτια δεν ξέρω να υπάρχουν

Που να μην είναι άρρωστα.

Άλλα με ειδικές ανάγκες.

Άλλα κουτσά, άλλα στραβά.

Άλλα με χαινούσες πληγές

Βαθιά στα σωθικά τους,

Άλλα με άλλες, που βγαίνουνε

Και βολτάρουνε στους δρόμους

Πάνε στην αγορά και σινεμά

Και θέατρα, απαραίτητως, κι έπειτα

Ταβέρνες, για να επουλωθούν.

Μα κι απ' όσες θεραπεύονται οριστικά

Μένουν σημάδια στα νεκροταφεία

Και στ' αποτεφρωτήρια ουλές

Που επιστρέφουν σπίτι τους

Αθέατες μέσα στην τέφρα.

Κουτσά στραβά επιζούν τα σπίτια

Άλλα που τα χαρακτηρίζουνε

Διατηρητέα κι άλλα

Που κατεδαφίζονται επί αντιπαροχή.

Γιατί είναι πάντα τα οικόπεδα που μεταφέρουν

Τα γονίδια, κι έτσι οι πληγές

Αλλάζουνε γενιές. Κι είναι και τα νοσοκομεία

Σαν σπίτια σχεδιασμένα,

Αλλ' όπως αναζητείται εκεί εν τέλει

Ένας «ιατροδικαστής»

Γιατί να μην προβλέπεται εξαρχής παντού

Κι ένας «ιατροαρχιτέκτων».

Η κούραση των παραθύρων

Τέσσερα φωτισμένα παράθυρα απέναντί μου

Και άλλα τόσα αφώτιστα, αλλ' όχι σκοτεινά.

Αφού η ματιά μου διεισδύει και σ' αυτά

Σαν φακός, που παίρνει φως

Από τις μπαταρίες της φαντασίας.

Μεγάλες διαφορές δεν βλέπω σε κανένα.

Ίσως και όσα διαδραματίζονται σε όλα

Τα παράθυρα του κόσμου λίγο πολύ

Να μην έχουν μεγάλες διαφορές.

Ίσως. Αλλ' οι πολύ μικρές και όμοιες

Διαφορές κάνουν την διαφορά. Να.

Ας πούμε σ' ένα παράθυρο με φως

Κάποια γυναίκα ξεσκονίζει. Στο διπλανό

Έχουν σβήσει το φως, φως φανάρι

Για να κάνουν έρωτα. Πάλλονται οι σκιές τους

Σαν ξεσκονόπανα στους τοίχους.

Βαθαίνει η νύχτα, εξαφανίζει τις μεσοτοιχίες

Απορροφούν τα κάτω, τα πάνω τα παράθυρα

Σιγά σιγά και τον ύπνο των ενοίκων.

Κουράστηκα. Βαρέθηκα κι εγώ να ηδονοβλεπτώ.

Τί ηδονή να δίνει άλλωστε η βαρεμάρα.

Κι αυτοί εκεί απέναντι, μήπως πριν κοιμηθούνε

Δεν θα χασμουρήθηκαν; Με την δική του κούραση

Ο καθένας. Αυτή που κάνει την διαφορά.

-

-

Ο Θεόδωρος Π. Ζαφειρίου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1952. Κατάγεται από τη Λάρισσα. Σπούδασε νομικά στην Αθήνα και στο Ρέγκενσμπουργκ της Γερμανίας. Εργάστηκε στο Υπουργείο Εξωτερικών. Έχει εκδώσει 21 ποιητικές συλλογές. Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στα γαλλικά, γερμανικά, σουηδικά και αλβανικά.

Περισσότερες πληροφορίες στην ιστοσελίδα του: zaphirioutheodoros.com